

Νίπελ

τ. 13~πρώτο δεκαπενθήμερο απρίλη '00
έντυπο δρόμου του συνδικάτου σαλαδόρων
"ο μικροαστισμός είναι σαν την πρέζα... κερδίζει ελλείπει αντιπάλου"

Οι λεπτομέρειες της οικονομικής αναβάθμισης της ψωροκώσταινας

Έχουμε ξαναπεί ότι οι μετανάστες λειτουργούν ως μια από τις κεντρικές συνιστώσες σε πολλές καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, αποτελούσαν και αποτελούν την πρώτη ύλη της εκμετάλλευσης, το φθηνό και υπάκουο καύσιμο του οχήματος της ανάπτυξης. Αυτή λοιπόν η ίδια πρώτη ύλη χρησιμοποιήθηκε από τις αρχές της δεκαετίας του '90 για την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας μετά την κατάρρευση του πρώην "σοσιαλιστικού" μπλόκ και την δημιουργία από την μια παρθένων αγορών προς εκμετάλλευση και από την άλλη ενός πλήθους πεινασμένου φθηνού εργατικού δυναμικού για ξεζούμισμα. Σε διάφορα προεκλογικά πάνελ, όπου οι συνομιλητές ανταγωνίζονταν ο ένας τον άλλο σε ξενοφοβία για να χαϊδέψουν τα αυτιά του νέου ελληνικού χρηματιστηριακού μικροαστισμού, διάφοροι "προοδευτικοί" Πασόκοι κατηγορούσαν τους αντιπάλους τους συντηρητικούς Νεοδημοκράτες ότι επί κυβέρνησης Μητσοτάκη άνοιξαν τα σύνορα. Πράγματι αυτό συνέβει. Ειδικά με την Αλβανία μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του '80 όχι μόνο ήταν κλειστά τα σύνορα αλλά τυπικά υπήρχε και εμπόλεμη κατάσταση μεταξύ των δύο χωρών. Αναρωτήθηκε όμως κανείς στα σοβαρά για ποιο λόγο έγινε το άνοιγμα των συνόρων; Για όποιον διαθέτει στοιχειώδη αντιληπτική ικανότητα είναι προφανές ότι η εισροή εργατών από άλλες χώρες -νόμιμων, ημινόμιμων, ημιπαράνομων, παράνομων, ομογενών, παλινοστούντων ή όπως αλλιώς τους βαφτίζουν για να οργανώνουν την εκμετάλλευση - κάλυψε τις ανάγκες των ελληνικών αφεντικών για φτηνό εργατικό δυναμικό, έδωσε το φιλί της ζωής στην παραπαίουσα μικρή και μεγάλη επιχείρηση και μείωσε σε πάρα πολύ μεγάλο βαθμό το κόστος της αγροτικής παραγωγής.

"Σε έγγραφο του Υπουργείου Εργασίας, ως προς την πρόθεση της πολιτείας να νομιμοποιήσει τους παράνομα ευρισκόμενους στην χώρα μας μετανάστες, απεστάλησαν την διετία 1996-97 65 απαντήσεις από άλλα υπουργεία, νομαρχίες, εργατικές ενώσεις και συλλόγους εργοδοτών, που με την εξαίρεση 4-5 που διατηρούσαν κάποιες επιφυλάξεις, οι υπόλοιποι αναγνώριζαν την συμβολή τους στην παραγωγή και τάσσονταν υπέρ της νομιμοποίησης." Οικονομικός Ταχυδρόμος, "Μετανάστες και οικονομία", φύλλο 11, Μάρτιος '00. Πρόσφατες είναι άλλωστε και οι κινήσεις συνδικαλιστικών φορέων αγροτών προς μια σειρά από υπουργεία (εξωτερικών, δημόσιας τάξης κτλ) να αφήσουν όσο το δυνατόν περισσότερους μετανάστες από τις γειτονικές χώρες να μπουν και μάλιστα χωρίς πολλές παρενοχλήσεις, γιατί η σοδειά κινδυνεύει να μείνει στα χωράφια.

Η είσοδος των μεταναστών αυξήσε κατά 10% και παραπάνω τον ενεργό πληθυσμό στη χώρα, αυξάνοντας στο πολλαπλάσιο το εργατικό δυναμικό, μια που στην τεράστι

πλειοψηφία τους προσφέρουν ανειδίκευτη εργασία και μάλιστα "χωρίς επιβάρυνση του μακροοικονομικού κόστους για την ενηλικίωση τους" σύμφωνα με την γλώσσα των αφεντικών. Σε απλά δηλαδή ελληνικά, ήρθαν τσάμπα χέρια για τα οποία το ελληνικό κράτος δεν ξόδεψε τίποτα (εκπαίδευση, περίθαλψη...) όταν ήταν σε μη παραγωγικές ηλικίες, όταν δηλαδή ήταν πιτσιρίκια. Επίσης συνεχίζουν να του κοστίζουν ελάχιστα, κυρίως για την περίθαλψη τους (για εκπαίδευση και ασφάλιση δεν το συζητάμε δεν δίνει έτσι κι αλλιώς τίποτα) όταν έρχονται σαν επείγοντα περιστατικά από εργατικά "ατυχήματα" ή από "τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις" όπλων των οργάνων της τάξης, ενώ ταυτόχρονα όσοι είναι νόμιμοι πληρώνουν εισφορές στα ασφαλιστικά ταμεία (δίνοντάς τα ανάσα μέχρι το 2010 σύμφωνα με δηλώσεις του Παπαντωνίου) χωρίς να πάρουν ποτέ συντάξεις από το ελληνικό κράτος, αφού οι περισσότεροι θα ξαναγουρίσουν στις πατρίδες τους.

Ποια είναι η αντιμετώπιση λοιπόν των μεταναστών από τις ντόπιες κοινωνίες; Μα φυσικά είναι η αντιμετώπιση που χρειάζεται έτσι ώστε να παραμείνουν το τελευταίο σκαλί της πυραμίδας του καπιταλισμού. Δεν αναφερόμαστε εδώ στο άορατο μεγάλο κεφάλαιο και στους άσπλαχνους κεφαλαιοκράτες. Κάθε άλλο. Οι σύγχρονοι δουλοκτήτες και δουλέμποροι δεν είναι τόσο μακριά, είναι στην διπλανή πόρτα. Είναι οι φιλήσυχου νοικοκυραίοι που καθαρίζουν φουκαράδες για ένα σακί πατάτες, είναι οι ευυπόληπτοι πολίτες που χειροκροτούν αυτούς τους φόνους, που μαζεύουν υπογραφές στήριξης για τους φονιάδες, που απαγορεύουν την κυκλοφορία μετά την δύση του ήλιου, που ζητούν ακόμα μεγαλύτερη αστυνόμευση και αναγαλλιάζουν με τα πογκρόμ και τις επιχειρήσεις σκούπα εναντίον των μεταναστών. Είναι οι ανησυχούντες γονείς που μιλούν για την πτώση του επιπέδου εκπαίδευσης εξαιτίας της φοίτησης στα σχολεία των παιδιών των μεταναστών. Είναι όλος αυτός ο εμετικός μικροαστικός πολτός, ο οποίος έχει πιάσει το νόημα, έχει καταλάβει ότι θα κερδίσει περισσότερο αν συμμαχήσει με το κράτος και τα νέα αστικά στρώματα. Βλέπει ότι τα αφεντικά της Ελλάδας γίνονται τα αφεντικά των Βαλκανίων και τρέχουν τα σάλια του για την θέση του επιστάτη. Για να δικαιολογήσουν λοιπόν και να δικαιολογηθούν κάνουν μια μικρή αντιστροφή: της πραγματικότητας. Εμφανίζουν τα θύματα ως θύτες. Εμφανίζουν ως απειλή αυτούς που ζουν συνεχώς υπό το καθεστώς εκβιασμών και απειλών. Σηκώνουν ψηλά τα λάβαρα της άμυνας εναντίον των εθνικών κινδύνων, ενώ αποτελούν κομμάτια της πιο επιθετικής συσσωμάτωσης στα Βαλκάνια.

Όμως το νέο προλεταριάτο που γεννιέται και παρόλους τους τρόπους και τους μηχανισμούς που υπάρχουν και χρησιμοποιούνται για να το κρατήσουν με το κεφάλι σκυμμένο, από την ωμή καταστολή μέχρι όλους εκείνους τους ψεύτικους διαχωρισμούς των εθνικών καταγωγών, των θρησκειών, των φύλων, έχει πάντα μέσα του την δυνατότητα της ανατροπής. Όχι για περίεργους μεταφυσικούς λόγους και ιδεολογίες, αλλά γιατί καμιά φορά μπορεί πολλοί εκμεταλ-λευόμενοι να αγανακτήσουν και να πάρουν στο κυνήγι τα αφεντικά, τους νοικοκυραίους και τις αστυνομίες τους.

Άλλωστε κάπως έτσι δεν προχωράει και η ιστορία;

...ή όστις πλάττεις ποιων σπυρίζονταί οι δείκτες.

Μικρή παρένθεση για τον ρόλο της αστυνομίας, με αφορμή την δολοφονία του μετανάστη Νίκου Λεωνίδη. Οι εκπυρσοκροτήσεις όπλων δεν είναι τυχαία γεγονότα και πολύ περισσότερο δεν είναι αυθαιρεσίες "κακών" αστυνομικών. Όπως ακριβώς δεν είναι αυθαιρεσίες οι βίαιες "εξακριβώσεις", το ξύλο το μάντρωμα στα στάδια... Οι μπάτσοι δεν αυθαιρετούν, εκτελούν εντολές, οι οποίες κινούνται γύρω από το γενικό πνεύμα ότι η ζωή του μετανάστη είναι πολύ φθηνή και ότι όποιος από τους τελευταίους δοκιμάσει να ξεφύγει από το μοτίβο "δούλευε σαν άλογο, ψόφα σαν σκύλος", είτε με ατομικό παραβατικό τρόπο, είτε με συλλογικούς τρόπους αντίστασης, θα αντιμετωπίζεται από το κράτος άμεσα και σκληρά, συχνά και με την "εσχάτη των ποινών" (και δεν εννοούμε το πέναλτι). Οι γενικές τους εντολές είναι η πειθαρχηση της νέας εργατικής τάξης με κάθε τίμημα. Από αυτό προκύπτουν και οι αθώωσεις των φονιάδων μπάτσων, από αυτό προκύπτει και η κάλυψη τους από τα συνδικαλιστικά τους όργανα και την ελληνική πολιτεία.